

ДИМИТЪР ПЕЕВ
КОСЪМЪТ НА МОХАМЕД

chitanka.info

Никой не може да върне часовниковата стрелка назад, за да заживее във време, предшествувало неговото раждане. За нас миналото е безвъзвратно изтекло!

И все пак аз посетих една забравена епоха, живях на Земята преди стотици хиляди години. Това бях аз — и не бях аз.

Видях всичко „със собствените си очи“, при все че това бяха очите на един друг, непознат и неизвестен човек.

Човек? — Може ли той да бъде наречен човек?

Впрочем да не избързвам. Нека разкажа събитията подред, така както се случиха.

Един следобед ми се обади по телефона моят бивш съученик Страшимир Лозев. Някога, в гимназията, бяхме близки приятели, но животът по-късно ни раздели. Всеки тръгна по своя път, престанахме да дружим. Понякога се срещаме случайно на улицата, спомняхме си ученическите лудории и накрая завършвахме с вечното пожелание „тия дни“ непременно да се видим. Когато ми се обади, помислих, че най-после наистина е решил да осъществи намерението ни. Но поводът бе съвсем друг.

Щом се настани в креслото и разменихме традиционните приятелски закачки, Лозев измъкна от чантата си малка стъкленница и я постави пред мен на бюрото:

— Искам да чуя твоето мнение. Разгледай добре този предмет и ми кажи — от какво е направен и за какво може да служи.

Погледнах озадачен приятеля си. Той ми посочи с поглед стъкленницата и не каза нищо повече.

Това беше малък прозрачен цилиндър с гладки стени. В средата, почти по цялата му дължина, лежеше тънка белезникава пръчка. Стори ми се много тежък за големината му. Повъртях го из ръцете си и запитах:

— Отгдете си го взел?

— Чакай, не бързай! Ти още не си го разгледал както трябва — Лозев скочи, пое стъкленницата, ловко я раздели на две през средата, извади пръчката и ми я подаде. — Виж това, то е най-важното.

На тънка пръчица бе навит млечнобял конец. Аз хванах края му и започнах да го размотавам. Скоро на масата се образува купчина лъскава нишка. Беше гъвкава, като много тънка стоманена тел, но доста тежка. Развих няколко десетки метра.

Лозев щракна запалката си. Поднесе края на конеца към пламъка, държа го около минута и ми го подаде.

Хванах предпазливо нагръваното място. Бе хладно, дори не бе почерняло.

— Имаш ли ножица? — запита неочаквано Лозев.

— Мисля, че имам — аз извадих от чекмеджето голяма канцеларска ножица. — Защо ти е?

— Отрежи ми едно парче от този конец — Лозев ме изгледа лукаво.

Бялата жичка се извиваше, изплъзваше се. Ножицата щракаше напразно. Не можах да прережа странната нишка. Опитах да я скъсам с ръце, опъвах с все сили.

— Дърпай, дърпай! — подкани ме той.

— Какво, ти успя ли?

— Не, само се порязах — и той ми показва наранения си пръст. — Е, какво ще кажеш?

— Прилича ми на някаква бобина, макар че нищо подобно досега не съм виждал — отговорих му аз. — Цилиндърът и пръчката като че ли са стъклени, но са твърде тежки, а жицата... жицата просто не мога да определя от какъв материал е направена. Може би... някаква непозната пластмаса с необичайна якост...

Лозев отсече уверено:

— Не, не е пластмаса! Не може да бъде пластмаса.

— Тогава не знам. По-добре кажи сам. Виждаш, не мога да позная.

— Добре, ще ти кажа: това е косъм от брадата на Мохамед.

— Какъв косъм? Кой Мохамед?

— Това е косъм от брадата на Пророка, на Мохамед. Говоря ти най-сериозно. Ако не вярваш — имам писмени доказателства.

— Да не би Аллах лично да ти е подарил косъм от брадата на своя пророк? — разсмях се аз.

— Не ми го е подарил. Вуйчо ми сам го е взел от една джамия — отвърна съвсем сериозно Лозев. — Макар че това, може би, му е струвало живота. Историята, съвсем накратко, е следната.

Вуйчото на Лозев — капитан Пройнов — командувал рота през Балканската война. Частта му попаднала през есента на 1912 година в малкото тракийско градче Кешан. Там, в джамията, той намерил този

предмет — светиня на мохамеданите. С него градчето било прочуто в цялата Отоманска империя. Вуйчото, без много да се церемони, прибрал стъкленицата. Но някакъв стар турчин видял светотатството. От виковете и клетвите му разбрали, че това е косъм от брадата на пророка им. Според стареца, Мохамедовият косъм имал чудодейното свойство сам да расте, да се навива около пръчката и... бил по-мъдър от седем мъдреци.

Капитанът може би се смутил от клетвите на турчина. Но вероятно е, че се е вслушал в съветите на практичния си фелдфебел да не държи такъв предмет при себе си. Ако случайно попадне в плен (война е — всичко се случва!) фанатичните турци сигурно биха го насилили на парчета за кощунството. И той изпратил по един завръщащ се в Пловдив войник стъкленицата на сестра си — майката на моя приятел.

В писмото, което Лозев ми даде да прочета, всичко това бе описано доста забавно, на остарелия, изпъстрен с турцизми и русизми език на интелигенцията от преди Балканската война.

Няколко дни след като изпратеният войник навестил сестрата, тя получила официално известие, че „капитан Проинов Костадин загинал геройски при изпълнение на отечествения си дълг, за свободата на поробените братя.“

— Така стъкленицата и писмото пролежаха петдесет години в сандъка на мама — продължи разказа си Лозев. — Като малък бях слушал тази странна история, но майка ми никога не пожела да ми покаже самия Мохамедов косъм. Изглежда, че се боеше от него. Може би дори го свързваше със смъртта на вуйчо. И едва след като почина, сестрите ми, при които тя живееше в Пловдив, намерили писмото и стъкленицата. Те ми ги дадоха.

Лозев взе от масата „косъма“ и започна внимателно да го навива.

— Надявам се — започнах аз, — съвсем не е нужно да те убеждавам че това не може да бъде косъм.

— Такава е историята. А сега чуй за какво съм дошъл при теб. Искам да вземеш този странен предмет. Не, не мисли, че съм суеверен. Моля те да го изследваш в лабораторията.

Всъщност аз сам смятах да му предложа да ми остави находката си. Тя беше ме заинтересувала и аз исках да разбера какво представлява този тайнствен предмет.

На колегите си (аз съм асистент при Катедрата по физикохимия на Химикотехнологическия институт) нищо не обадох. Представях си какъв смях щеше да предизвика съобщението ми, че съм донесъл за изследване в лабораторията косъм от брадата на Мохамед. Затова останах след тръгването на служебния рейс и когато всички заминаха за София, посветих се сам на нелегалните си научни занимания.

Най-напред се опитах да отрежа едно парче от нишката, която исках да изследвам. Започнах, както моя приятел, с ножицата, продължих със секача и завърших с големия апарат за изпробване материалите на опън. Жичката, която имаше диаметър 0.07 милиметра (тя бе дебела почти колкото човешки косъм — ходжите са имали вярно око!) издържа невероятната, чудовищна тежест от пет тона, макар че при това сечение би трябвало да се скъса още при няколко стотин грама. Това бе фантастично. Материал с подобна якост не съществуваше.

Тя не се скъса и при пет тона. Нишката просто се изскубна цяла и невредима. Гнездото не я удържа. Няма да ви отегчавам с подробно описание на всички изследвания. Те бяха многобройни, най-разнообразни и всички даваха само един резултат — отрицателен! Нишката не се късаше, не се влияеше от никакви химически реактиви, не се топеше в пламъка на бунзеновата горелка, не пропускаше ток, не се намагнитваше, не се... не се... С една дума — разбрах, че държа в ръцете си предмет, направен от непознато на науката вещество. Но какво можеше да бъде то? И отгде е попаднало в ръцете на ходжите?

На другия ден аз известих официално ръководството на института. Думите ми бяха посрещнати с учудване, опитаха се да ги вземат за шега, а после, като видяха, че настоявам, повториха анализите. Резултатът бе същият. Спечелих само това, че сега не бях сам в недоумението си.

Работата, може би щеше да свърши дотук, ако неочаквано не ми се откри възможност да посетя Съветския съюз. По мое предложение, възложиха ми да докладвам случая на московските колеги и да помоля за съдействието им в разгадаването на тази тайнствена находка.

Щом пристигнах в Москва, предадох стъкленницата с косъма на съответната лаборатория, разказах им всичко, което знаех и каквото бяхме направили и се отдадох на непосредствената си научна работа.

След две седмици ми позвъниха от лабораторията и ме поканиха да се явя при самия директор на института, световно известен учен.

Академикът ме прие веднага. На разговора ни присъствува и професор Григориев, директор на института по техническа кибернетика.

— Ние успяхме да установим — започна Лаврентий Павлович (така се наричаше академикът), — че нишката, пръчката и цилиндричният съд са изработени от една и съща материя — свръхплътен чист силиций. Въздействието им е вероятно с налягания от няколко милиона атмосфери. Изменена е не само кристалната им структура, но и по някакъв още непонятен начин са намалени електронните им орбити. Имам впечатлението, че това вещество наподобява търсения от нас мезоатом, състои се от обикновени ядра, около които обикалят утежнени електрони. Всички изключителни качества на тази находка сочат несъмнено, че тя е от неземеен произход.

— Вие мислите, вие искате да кажете... — прошепнах аз развълнуван.

— Да, ние считаме, че цилиндърът с нишката е бил донесен някога, неизвестно кога, от разумни същества, обитатели на друг звезден мир, които са посетили Земята — Лаврентий Павлович изговори фразата на „един дъх“. Изглежда искаше отведнъж да изкаже мисълта, която смуцаваше и самия него. — Друго, по-приемливо обяснение не виждам, след като се съгласихме, че такава материя не е могла да бъде произведена на Земята в миналото. Дори съвременната наука не е в състояние да я добие. Ние, естествено, си зададохме въпроса: какво е било предназначението на тази макара?

— Може би на нея е записано нещо? — обадох се аз.

— Ето, виждате ли, най-логично е да се допусне това. Ние проверихме и установихме, че на нишката има нещо записано. Но не по механичен, фотохимичен, електричен или магнитен начин. Оказа се, че тя не е еднородна, а трислойна. Под външната силициева защитна обвивка има тънък междинен електропроводен пласт, а в средата е разположена термопластична сърцевина. На нея, по термоелектронен път са нанесени променливи импулси с много голяма честота. На всеки милиметър се падат около седем милиона сигнала.

— В този стадий на проучване, материалът бе изпратен на мен — намеси се Григориев.

— И какво? — не се стърпях аз. — Успяхте ли да го разчетете?

— Вече пет дни всички наши сътрудници се занимават само с този проблем. Цялата ни техника е натоварена до крайност с изчислителни операции — но никакъв резултат не можем да получим. Привлякохме в помощ лингвисти, психолози, физиолози. Опитвахме да разшифроваме сигналите като някаква азбука или говор. Търсихме в тях абсолютните физически константи, данните от Менделеевата таблица. Пробвахме да намерим общите за всички части на Вселената математически величини. Но досега нищо не сме открили. Снощи имахме научен съвет по този въпрос и дойдохме единодушно до заключение — ние не сме в състояние да разшифроваме записа.

— Може би... сигналите нямат никакъв логически смисъл — подхвърлих неуверено.

— Не, не е това — отвърна веднага Григориев. — Уверен съм, че записаното има смисъл, но то е, как да ви кажа, нещо по-сложно... от текст или говор. Когато наблюдавах бягащите криви в екраните на осцилографите, струваше ми се, че гледам записани мисли от по-висш порядък... Уверявам ви, разшифроването на записа не е по нашите сили.

— Аз прочетох протокола на вашия съвет и дълго размишлявах над него. И колкото задълбавах във въпроса, толкова по-силно започна да ме изкушава една еретична мисъл, която искам да споделя с вас двамата: Не се ли заключава нашата грешка в постановката на проблема? Ние търсим „какво е записано“, а не — „защо е записано“.

— Не ви разбирам, Лаврентий Павлович — казах аз.

— Запитах се — каква е била целта на записа. Представете си, че вие посетите планета от далечен звезден свят. Там няма още разумни същества, способни да общуват с вас. Вие искате да оставите запис, съдържащ послание до тези, които ще се появят по-късно и ще могат да го разчетат. Как ще постъпите?

— Бих потърсил начин за предаване на мислите, който да е разбираем за всяко разумно същество и бих се погрижил той да се запази дълго време.

— Правилно! — възкликна доволен академикът. — Второто условие несъмнено е налице. Силициевата изолация може да запази непроменен записа не хиляди, а милиони години. А това е едно указание, че той е бил адресиран към „читатели“, които ще се появят

след много дълъг интервал от време. А сега да видим първото условие. Какво значи „разбираем начин за предаване на мисли“? Съгласете се, че говорът и писмеността са най-неподходящи за целта. Те, като изразни средства на второсигналната ни система, са съвсем условни и трябва да бъдат отхвърлени.

— Може би... някакъв филм? — предложих аз.

— Филм? Да, това е вече по-подходящо. Образите на един филм би разбрал всеки — академикът се замисли за миг. — Но за съжаление, това не е филм.

Професор Григориев се обърна към мен:

— Ние, разбира се, пробвахме да проявим записа във всички мислими форми на светлина и звук. И все нищо не се получаваше.

— Значи рано сме намерили Мохамедовия косъм — усмихна се академикът. — Ето и турските ходжи не са могли да го разчетат. Но ние, ще се съгласите, можем значително повече от тях. И затова трябва да опитваме. Уверявам ви, не сме толкова далеч от възможността да го разчетем, ние сме пред прага... Лошо щеше да бъде ако го бяхме намерили преди няколко стотин години...

— Защо лошо — усмихна се на свой ред Григориев. — И те, имам предвид ходжите, са го използвали по своему полезно. Може би дори по-полезно от нас. Укрепявали са с негова помощ вярата на паството си във величието на Пророка. А ние...

— А ние?... Ние ще изпратим косъма в Ленинград. Нали, колега, казахте, че той бил по-мъдър от седем мъдреци?

— Не аз, а ходжите така разправяли — побързах да отвърна.

— Добре, ходжите... Кой знае, може и да са прави. Седемте мъдреци в Москва опитаха и не успяха. Затова ще изпратим косъма на осмия мъдрец, в Ленинград — дано той успее.

— Какво имате предвид, Лаврентий Павлович? — запита Григориев.

— Искам да изпратим „филма“ на Ленинградския институт по неврокибернетика. Надявам се, че те ще намерят способ да го „прожектират.“ Не е изключено тайнствените посетители на Земята да са оставили запис на мисловната си дейност.

Аз останах поразен.

— Как? Вие допускате, че нишката съдържа запис от непосредствената мисловна дейност на някакви други същества?

— Какво толкова невероятно има в това? Съгласете се, че фиксирането на мозъчните токове е не само най-пълния и непосредствен начин за предаване на мисли, но и най-универсалния. По-приемлива хипотеза засега поне аз не виждам. Нека опитаме, и ако не успеем — ще обмисляме отново. Но нещо ми подсказва, че ще успеем. И тъй като вие сте откривателят на този знаменит „косъм“, считам, че на вас се пада правото да го отнесете в Ленинград и да продължите там работата по разчитането му.

След десетина дни, като приключих заниманията си в Москва, се озовах в северната Венеция. През това време материалите бяха изпратени в института по неврокибернетика: оригинала и две копия, в електромагнитен и светлинен запис от сигналите, заедно с всички протоколи на досегашните изследвания.

Когато пристигнах, работата бе вече решително напреднала. Изследванията бяха установили съществуването на мозъчни лъчения. Наложило се бе някои уреди и апарати да бъдат реконструирани, за да се приспособят към новата задача. А тя бе следната.

Термоелектронният запис, преобразуван в електромагнитни импулси, се усилваше и обработваше в омега-лъчи. Така наричаха тук трептенията, излъчвани от мозъка при мисловната дейност. Омега-генераторът трябваше да бъде поставен на главата на някого и той, ако предположението се окажеше правилно, щеше да изпита приживяното от човека, от чийто мозък са били записани сигналите.

Предложиха ми опитът да се проведе с мен. Аз се съгласих.

Цяла седмица ме изследваха и подготвяха за експеримента. Най-после очакваният ден настъпи.

Фиксирах тялото ми към креслото така, че не можех да помръдна. Спуснаха плавно шлема с омега-излъчвателя. Почувствах хладното докосване на металните електроди до кожата си и ми се стори, че някакво дълбокоморско чудовище обвива главата ми с пипалата си.

— Не се вълнувайте! Успокойте се! — обади се непознат глас. — Извършваме само проби по предварителната настройка.

Така, в напрегнато очакване, изминаха няколко минути. Но аз нищо не чувствавах. Дали не бяхме се измамили?

За миг ярка светкавица ме ослепи.

— Виждате ли нещо? — зачу се глас.

— Силна светлина — отвърнах веднага с пресипнал глас. — Но изчезна. Сега нищо не виждам.

— А сега? — запита същият глас. — Говорете, съобщавайте ни всяко ново усещане, всичко, което чувствувате и мислите.

Изведнъж пред погледа ми изплава тясна, огряна от южното слънце, уличка с малки къща. Това бе нашата улица в градчето, където се бях родил. И насреща ни се зададе Страшо. Да, същият този Страшимир Лозев, който донесе „Косъма на Мохамед“ — но малък, ученик от прогимназията. Аз го виждах „с очите си“ и него и къщите и облените в слънчевите лъчи камъни на стария калдъръм — и същевременно съзнавах, че те не са пред мен, че това е някакво видение, халюцинация. Страшо все повече се приближаваше, усмихна се, махна ми с ръка.

— Какво означава това видение от моите детски години? Нима то е записано на нишката!

— Ние само пробваме настройката — отговори ми гласът на главния оператор. — В момента възбуждаме с насочен магнитен лъч дял от зрителното поле на мозъка ви. Търсим дълбочината на проникването му.

Измина час във всевъзможни опити. Какво ли не изживях: слушах гласове, музика, градски шум; усещах студ и жега; виждах отдавна забравени картини; имах непреодолимо усещане, че се изкачвам по стълба и то именно по стълбата на нашия дом в София. Ако не гледах в момента краката си неподвижни, не бих повярвал, че не крача наистина по така познатите ми стъпала.

Втората част започна с това, че някой ме убодеше с игла по ръката. Но никой не се бе приближавал до мен. Обясниха ми, че пуснали запис от мозъка на един от сътрудниците на института в момент на убождане. А, уверявам ви, усещането бе съвсем реално. Макар и веднага да изчезна. След това директорът на института, който знае защо, каза:

„Плазмата е вещество в силно ионизирано състояние.“

Аз очаквах да видя или усетя нещо ново и затова не отвърнах.

— Нищо ли не чухте? — запита главният оператор.

— Чух! Николай Кирилович каза „Плазмата е вещество в силно ионизирано състояние“, но това няма отношение към експеримента ни.

— Има, има! — провикна се весело самият директор. — Вие мислите че аз изговорих сега тази фраза, а тя е записана вчера. Казах я на колегата Коновалов, от чийто мозъчен запис ви я предаваме.

Истинският опит се проведе едва след три дни. Всичко започна „по обикновеному“ — лекарите, креслото, шлема... Екраните светеха, стрелките на измервателните уреди трептяха, контролните лампички мигаха... А аз чаках!...

Налага се да прекъсна своя разказ. През време на опита аз съм изпаднал в безсъзнание и затова не мога да ви опиша протичането на експеримента. Ето извадки от официалния протокол:

„Експериментаторът се чувствава добре, спокоен е. В 9 часа и 21 минути към омега-генератора се включва записът от точката, обозначена с ламбда 0733. Всички технически показатели отговарят на стандартите, описани в схема «Г».

Експериментаторът мълчи, не отговаря на запитванията. Пулсът участва плавно и достига максималното си значение в четвъртата минута — 98 удара. Незначително понижаване на кръвното налягане. Ускорено, повърхностно дишане. Температурата на тялото се покачва средно с 0,1°C в минута. Рязко повишен тонус на мускулатурата. Зениците не реагират на светлинни дразнения. Силно понижаване на чувствителността на кожата. В края на експеримента не реагира дори на убождания. След 8 минути и 18 секунди облъчване кората на главния мозък, когато рецепторът достигна точката от записа, обозначена с фи 0209, опитът бе прекратен.

Каталептичното състояние продължава три минути след изключването на генератора. Експериментаторът се раздвижва, отваря и затваря нервно очи, няколко пъти шумно се прозява. Оглежда с блуждаещ поглед обстановката и пита на български: «Къде се намирам? Кой сте вие?». Едва след още няколко минути идва напълно в съзнание и заговаря на руски.“

Когато се опомних, видях насъбрани около себе си почти всички участващи в експеримента. Предложиха да ме отведат да си почина, но на лицата им бе изписан такъв интерес, че аз започнах веднага да им разказвам какво бях преживял под влияние на омега-лъчите...

Видението започна с ослепително море от светкавици, сякаш се намирах между два градоносни облака, раздирани от мълнии. Но

светлините бяха розови, резедави, преливаха в разнообразни багри на дъгата. След миг всичко се успокои.

Летя ниско над безкрайна, заснежена равнина. Небето е покрито с мрачни, сиви облаци. Странна мъртва тишина цари навсякъде, сякаш ушите ми са плътно запушени. Не усещам нищо — нито студа, нито дори тялото си. Нося се като безплътен дух над скованата в сняг и ледове земя. Само гледам и размишлявам.

Глутница космати, четирикраки зверове гонят огромен елен. Но аз прелитам, безучастен към кървавата драма, която скоро ще се разиграе там долу. Все по-вихрено, все по-високо се нося към синеещите се планини.

Аз търся нещо, аз търся някого!

Погледът ми е вперен напред. За миг се замечтавам. Пред зора ми, като чудно видение, се мярка някакъв друг свят, приказно красив. Под смесените светлини на две слънца — ослепително синьо и тъмно-вишнево блесят величествени стоманени постройките. Из кристалния топъл въздух летят хиляди лъскави овални тела. Там кипи прекрасен, разумен живот. Там са моите близки, тези, които ни изпратиха. А тук — тук аз съм сам!

Навлизам в планината. Изведнъж забавям движението си. „То“ е тук, някъде наблизко. Аз не го виждам още, но някакво непознато чувство ми подсказва, че е тук, под мен.

Сега вече летя съвсем бавно, ниско, едва не докосвам заснежените върхове на дърветата. Да, ето го!

По хлъзгавата, покрита със сняг земя, бяга косматото двуного същество. То напряга сетни сили да се отскубне от преследвача си — огромна, разсвирепяла пещерна мечка. Но не ще успее. Още няколко крачки и чудовището ще достигне със страшните си закривени нокти гърба му.

Аз наблюдавам преследването и нещо трепва в мен. Това жалко, безобразно двуного ми е скъпо. То никак не прилича на мен — нито по разум, нито по външен вид. И въпреки това — чувствавам го близко. Единствено то на тази неприветлива, студена и чужда планета, има нещо общо с мен. След миг то ще падне с раздробен череп, ще бъде разкъсано от мечката.

Аз мога да я изпепеля. Но аз само помислям — и тя замръзва като поразена от гръм. След това пада покосена. Но тя не е мъртва. Аз

само я парализирам. А двуногото продължава да бяга, гонено от обзелия го ужас, без дори да се извърне.

Мечката повече не ме интересува. Аз следвам отблизо човекоподобното същество. То бяга все по-навътре в гората, все по-нагоре в планината. От тялото му струи пара. Хлъзга се, пада, става и пак бяга...

Двуногото ме извежда до една пещера. Пред входа ѝ гори буен огън. Около него са насядали десетина увити в груби кожи човекоподобни същества. По-навътре, приютени от студения вятър, се крият жените и много деца.

При появата на преследвания, мъжете скачат. Започват бързо да движат устните си. Но никакви звуци не чувам. А и не е нужно. Аз разбирам, чувствавам по непонятен начин: уплахата от внезапната поява на съплеменника им, след това гнева, че ги е разтревожил, любопитството от разказа му за тайнственото избавление.

Уплаха, гняв, любопитство — все мои чувства, макар и много примитивни, но мои...

Възбудата скоро преминава. Новодошлият се загубва в тълпата на косматите си събрата. Всички те треперят от студ, страшен, непоносим глад ли измъчва.

Дълго наблюдавам как влизат и излизат от пещерата, как се блъскат грубо, как бърчат ниските си чела, как се зъбят един на друг. Горчива скръб и мъка ме изпълват. Жал ми е за тези примитивни същества, за тяхната безпощадност. Дожалява ми и за самия мен. Овладеява ме чувството на самота и обреченост. И отведнъж, воден от непонятен порив, решавам да им се покажа. В миг ставам видим.

Пред мен се очертава лъскава сфера, от която се подават множество металически пипала и нещо като пулт с безброй миниатюрни уреди по него. Съществата, щом ме съзират тъй близо до себе си, се надигат, постояват известно време вцепенени от изненадата и след това побягват, скриват се в дълбочината, на пещерата. Само едно, съвсем малко, остава неподвижно и безпощадно. Аз го приближавам. Пипалата, с мълниеносна скорост, го поемат и го издигат към мен.

То е също такава двуного като останалите, но много по-дребно.

Нима всред тези жалки създания аз трябва да диря съюзници? Нима между тях ще премине животът ми? Не!

Аз разбирам, почти виждам, как от тези примитивни същества ще се развият разумни хора, как те ще наберат знания и мъдрост, как ще овладеят природата. Първо своята планета, след това съседните небесни тела. И ще дойде време, макар и след отчайващо дълъг срок, когато далечните потомци на това косматолуживотно ще се отправят с космическите си кораби към звездите, към МОЯ свят.

Но аз не мога да изчакам тяхното безкрайно бавно развитие. Аз съм сам всред тези примитивни двуноги. Отново ме обзема безнадеждна тъга и подтискащо чувство на обреченост.

В този миг, без да видя още нищо, по непонятен начин усещам, че ме нападат. Към мен полетява град от тежки камъни. Пипалата се раздвижват, без никакви усилия ловят десетките запращани към мен камъни и ги пускат кротко на земята. Мога само с една мисъл да унищожа нападателите си, но не искам да им сторя никакво зло. Оставям малкото двуного и отново ставам невидим, сякаш се разтварям във въздуха.

Понасям се с шеметна скорост над безкрайните гори. Летя все по-бясно ту във висините, ту съвсем ниско над земята, сякаш гоня някаква непостижима мечта. След това всичко отново потъва в разноцветни пламъци, в стихия от ослепителни мълнии.

Така завърши моето видение. Малко след това сигналите на записа рязко изменят характера си и комисията не се реши да ги възпроизведе. Макар и да настоявах „на свой риск“ — те бяха категорични в решението си. Бояха се, че със съществото се е случило нещастие, че то е загинало и изменените сигнали са запис на смъртта му. А никой не можеше да предвиди дали агонията на този непознат пришълец няма да предизвика тежки травми върху моята психика, дори смъртта ми.

Какво означаваше изживяното от мен под влияние на лъчите?

Защо пришълецът беше сам? Нима е бил единственият пътник на звездолета? Възможно ли е другарите му да са го изоставили? Аз чувствувах неговата мъка, че е сам, копнежа му да се върне в родината си, напразните му надежди да получи подкрепа, вместо град от камъни, от дивите ни прадеди. И... какво, все пак, означаваше краят на нишката? Дали наистина изменените сигнали са запис от агонията му! Това е твърде вероятно. Иначе защо цялата втора половина на нишката е празна, без запис? Сам, изоставен всред примитивните полухора,

отчаян, че никога не ще се върне на родната планета, не се ли бе пришълецът... самоубил?

Макар че живях с неговите мисли и чувства само няколко минути, този звезден човек, загинал на нашата планета преди стотици хиляди години, ми бе станал скъп и близък. Щом той е могъл да победи междузвездните простори, щом е обладал такива изумителни духовни и технически възможности, как се е осмелил да посегне на живота си? Не, аз сигурно се лъжа! Нещо друго, непонятно и все още недостъпно за нас, крие Косъмът на Мохамеда.

Къде сте вие, негови събрата, около коя двойна звезда живеете, творите и мечтаете? Защо не дойдете на Земята? Човечеството този път не ще ви посрещне с камъни! Дали не се опасявате, че сега то ще ви посрещне с водородни бомби?

Или вие сте тук, но се криете невидими между нас, не ни считате достатъчно дорасли за великата среща на разумните същества от два звездни свята? Това ли е вашата тайна, тайната скрита в Косъма на Мохамед, по-мъдър от седем мъдреци?

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой 8/1962 г.

Разказът е получил II награда на конкурса.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.